

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España...	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

CARTES FILOLÒGIQUES.

SEGONA.

A mon amich X.:

Sí, amich méu, s'estudi de sa nòstra llengo es utilíssim baix de tot concèpte. Perque axí còm de lo difícil se passa à lo fácil sense pena, axí de sa llengo catalana se passa à qualsevol altre llengo sense gayre dificultat. ¿No es sent avuy en dia un afañy desconegut per aprendre sa llengo francesa? ¡que molt sa tendria goñat si se sabés teòricament sa nòstra pròpia llengo! s'ortografia es sa mateixa y sa pronunciació casi es igual, si bé sa llengo catalana apar que sia més dolsa que sa francesa. Sa llengo italiana se tròba amb sa nòstra en cas idèntich, si hé encara s'assemblan més qu'amb sa llengo francesa. Al menys sa llengo italiana fuitx d'aquella pronunciació nassal per doná llòch à n'aquella altre pronunciació plena de dulsura y sentiment, y axí còm sa nòstra, respira no sé quin ayre artístich y flayrós. Sa llengo francesa, sa d'Italia y sa nòstra, no fan ús de sa *j* ni de sa *z* ni de sa *c*, axí còm l'emplean es castellans; y digan lo que vulgan els defensors de sa llengo de Castilla, sa pronunciació de tals consonants podrá essè molt árabe, però dolsa no heu es gens. Apròva, amich méu, d'entoná una glòsa, y en llòch de *dí jamay*, còm diríam nòltros, digués *jamás*; en llòch de *gelosía*, *celos*; en llòch de *semblansa*, *semejanza*; y veurás tot seguit sa diferència d'armonía, es contrast d'una pronunciació dolsa y naturalíssima à devòra una pronunciació afectada y aspre. Axò no vòl dí que sa llengo castellana sia una llengo mesquina, no; lo que dich es que tenguent sa llengo catalana condicions apreciables baix d'es concèpte de bona pronunciació, sentím à cada punt persones que se ténen per il-lustrades y que sense escrúpul repeteixen sovint, sovint, que sa nòstra llengo es duríssima, y que per dolzor y per hermosura no heu ha còm

sa llengo castellana. Y mira, amich méu, si aquestes persones van fuytes de sa rahó.

Y també es útil s'estudi de ses lletres pátries, perqu'aquest mateix estudi influeix d'una manera visible à despertá à devés es nòstro pit aquells sentiments de glòria nacional, aquell orgull sant qu'es diu patriotisme; y nòta, amich méu, que no parl de s'amor de provincia; perque axí còm cada pòble s'esfòrsa per retrèure sos gloriosos fets per doná llustre à una sòla mare, axí es mateixos pòbles pòren conrar sa séua pròpia llengo per fé veure à n'els estrañs una originalitat y un engiñy sempre loable y sempre agradós.

Y ja t'he dit que de lo difícil à lo fácil s'hi passa sense esfòrsos; y d'ò, essent axí, qui sápia teòricament sa llengo catalana sense cap mica d'enutx parlará y escriurá sa llengo de Castilla; perque aquesta té s'ortografia ménos complicada que sa nòstra; perque no té més que cinch vocals definides en cinch veus, mentres que nòltros tenguent no més cinch vocals les donám nou veus distintes; perque sa llengo de Castilla, essent oficial, per fòrsa ha de tení més unidat qu'una llengo abandonada à si mateixa còm es sa nòstra, que no té altre unidat que sa convencional qu'uns quants frys li han volgut atribuhí casi per amor de Deu.

¿Y encara dirás qu'una persona pòt essè il-lustrada encara que no conega sa séua pròpia llengo? No heu digues pús, amich méu. Si tens per il-lustració es coneixement de lo estrañy y s'ignoranciá de lo séu pròpi, per mí no heu ha tal il-lustració; per mí, ja t'ho he dit unes quantes vegades, primé lo nòstro y després lo d'altri.

Ha ecsistit una literatura catalana plena de fòrsa y de vida y aquesta ecsistència, casi mòrta, mos deixa una multitud de recordanses que signifcan glòries qu'es difícil que tornin lluhí; perque sa pressió de s'unitarisme literari tot heu aufega y tot heu domina; perque s'incuria de nòltros mateixos mos fá deixá aquella santa emulació per retrèure lo qu'es nòstro; allò mateix que sen-

tím, allò mateix qu'es nòltros pares mos enseñavan; perque es pòch amor à ses nòltres glòries mos empeny à cert escepticisme que rès de hò mos pòt dú y rès de hò mos pòt enseñá. Nòltros no podrèm jamay lluhirmós amb sa literatura castellana, topám amb mil obstacles que s'hi opòsan, obstacles que ténen per fonament es genit de sa llengo y s'estil mateix. Podrèm tení un bon prossista, un poeta miljansè, però una notabilitat que se distinjescas amb sa llengo castellana, ni un. Si es necessari haverhí nats, si es impossible lluhirsè amb una llengo que no s'hi sent, que fins y tot no s'comprèn. ¡Ah! me dirás tú, jò comprènch sa llengo castellana y pròu; jò l'eschich amb bastante correcció, jò la sent; jò sé p'es caps d'es dits sa séua gramática. ¡Ah! no heu cregues, que no més sabs sa llengo castellana à mitjes, que no la parles bé, que no l'eschius bé, que no la sents, ni la comprèn. Y me basta per móstra sa carta que m'enviares darrerament, ¿creus qu'está ben escrita? y d'ò, has de sèbre qu'es una mescla de llenguatge entre catalá y forasté, qu'es séu estil es impur, que no es tal llengo castellana sa qu'empleas per escriurèm. ¡Ah! no heu ha cap falta d'ortografía, no heu ha cap redundancia de mal gust, ses idèes son clares, heu ha senzillès, heu ha... ¿per ventura axò basta per escriure perfectament? no heu cregues, fuy méu; heu falta es saborino castellá, heu falta s'elegancia de dicció y heu sòbra sa nòstra manera de dí, es nòstro estil, es nòstro caracte.

Y si s'estudi de ses lletres matèrnes es important relativament à sa literatura estèrna, més important ha d'essè en descubrí y aprendre lo que mos atañy à nòltros. Sa llengo es, no heu duplis amich méu, sa part qu'interessa més à s'història, y dich sa qu'interessa més perque sabèm que sa llengo demòstra es gust de s'època, sa tendència de sa literatura, es refinament de costums; senala, amb una paraula, es grau d'ilustració de temps que finiren y que no tornarán pús may més. Però aquests temps passats mos interessan, volèm descubrí es secrets d'es nòltros avis,

de quina manera s'expressaven, quin era sa séua literatura, quin es séu amor à ses lletres, qu'entenian per poesia, qual era son viure es mitx de sa bòyra que ses cròniques s'hi pèrdan. Tots es pòbles cercan amb afañy tot allò antich que los puga descubrí ses aficions y s'organissació íntima d'es séus antepassats; sòls nòltros rebutjám aquest coneixement y mos entregám de plè à un estudi literari que no es es nòstro y que jamay podrèm conrar amb fruyt. Preferim sa llengo d'En Cervantes à sa llengo d'En Ramon Llull còm si sa nòstra no fós digne d'es mateix estudi, ni tan necessari per anomenarsè il·lustrat en tota s'estensió de sa paraula.

Ton amich,

† F. G.

DALT EL BOT DE LA CENSURA.

*Si per sòrt cap lecto entén
Que l'embarc d'opòrta ó proa;
Qui té de paya sa coua,
Diuen, que pròmpte s'encén.*

¿Veys aquell *pollo* tronera
Que just cerca ses modistes,
Y sòls pensa en fer conquestes
Ja d'una ó d'altre manera?
Es un pòbre estudiant
Amb pretensions de poeta;
Puis may feu una quarteta
Que no fós sempre robant.

Mirau aquesta *jamona*,
Que da tants de perifollos,
Y li agradan molt els *pollos*
Que li digan; remonona.
En les séues jovintuts
Volgué fé un pòch de beata;
Y ara casera la mata,
Perdudes ja ses virtuts.

¿Veys aquella altre *polleta*
Si s' demòstra presumida,
Y es veu tant enorgullida
Per dú polvos de violeta?
D'un pòbre jornalé es fiya
Que de sòl á sòl trabaya:
¿No veus que t' passa per maya
Sa cassa d'avuy en día?

¿Y aquesta qu' ha estat malalta
Y que tant mala es posá
Per no porè destapá
Una molt petita falta?
Es una hermosa casada,
Però tant, tant xarradora;
Que quant perdrá s'estisora
Tendrá sa llengo esmolada.

¿Veys aquest fadrí veyòt
Tan carregat de floretes
Obsequiant à ses *polletes*
Tant ó més de lo que pòt?
Puis aquest es estornell
Que casarsè sòls desitja;
Y à totes fa sa mitja;
Més axí totes se riuen d'èll.

¿Sentiu aquesta que diu
Que no s' vol aficá en rès
Y sempre está dos per tres
Tant si es s' hivèrn còm s'estiu?
N'es una véya criada
Que quant havia cercat,
A una jove enamorat;
A sos pares l' ha acusada.

¿Y eixa qu' à mon companó
Doná fa pòch temps guerré;
Y ara per volerli bé
N' ha perdut lo séu amó?
N'es una jove *coqueta*
Y al mateix temps capritxosa;
N'es pintura d'orgullosa,
Y es retrato de velèta.

Més ¿y jò que criticant
Vaitx à tot bitxo vivent?
Lectors; era tan prudent
Qu'engreixava murmurant.
Y à més que som batxillé
Que fuitx de fam y de feyna
Fa temps que vaitx tirá s'eyna
Y ara rovey tant sòls té.

UETAM A. RODARBO.

NOVA CASTA DE LLADRES.

A Mallorca, tèrra ahont abans succebia que qui s'en anava al camp per tot lo día deixava sa clau à n'es pañy de ca-séua, per no perdrerlè ó perque no li embarassás sa feyna, hem adelantat tant en l'art de la Rapiña que ja es un escándol lo que passa.

Deixant apart allò que succehia ja en temps antich de robá en el camí real, y dins ses Iglesias sense tení respecte à l'Hòstia, consagrada y lo que succeheix encar' ara de robá en so menjá, en so beure, en s'òli, en so ví, amb sa mitja cana y amb sa pañera, que per còsa usual y diària ja no'n seym cas; mos estrañava de lo més es sentí contá aquells cuentos de còm un que se confessava havia robat sa capsa de plata des tabach de pols d'es séu confessó; de còm un altre señó rich, que no podia está sense robá, amagava ses còses de ca-séua, y llavò en sa nit anava de puntetes y sense que ningú s'en temés, à ferlessè séues, quant ja heu eran; y d'aquell altre señoret que tenia sempre un criat que li anava ferrera y quant véya aquest qu' havia robada una alhaca, ó un pá, ó una prenda qualsevòl fós, anava y la pagava totduna.

Deixant també à un costat varios ròbos succehits en temps nòstro d'un fuy que va robá à son pare, d'un homo que va despuyá sa dòna, d'un germá que va prendre còses à un altre germá; delictes qu' han estat sonats y que còm à succehits dins una mateixa casa los han aufegat per no doná escándol, y hey han tirat tèrra demunt còm sòlen dí; hem de confessá que l'art de la pilleria progres-

sa à Mallorca y que may havia arribat à n'es punt qu' ha arribat modèrnament. ¿Havíau sentit à dí abans qu' hey hagués lladres tan pòch estugosos y tan pòch escrupulosos que s'en anassen à desenterrá els mòrts per robarlós els vestits? Ydò axò, que ja heu sentirem à dí d'una vila gran no fá molts anys, heu hem vist escrit ara aquesta setmana passada à demunt alguns periòdichs còm à succehit derrerament dins una vila més petita.

Ja es à quant pòt arribá s'art del llaronici. Obrí ses tombes, maneljá els mòrts que ja pudan, per robarlós es jach ó *sa saya* y ses sabates que duan, y fins tot ses pòsts d'els séus bahuls, es còsa tan estraña y faresta que més no heu pòt essè.

Jò no sé que puja més; si es való de lo robat, ó s'incomodiat de robarhó.

Si es cementèris tenguessen un bòn fossé que los guardás, y bònes parets altes que los enrevoltassen; y quedassen, à ses hòres qu' aquell no hey es, ben tancats amb pañy y clau; rès d'axò succehiria. Tant es Batles còm es Rectós en ténen part de culpa de que axò succeheixca.

Viuen à la habellá y à la bona de Deu, y no cuydan de vigilá si se cumpleixen ó no els serveys que ténen encarregats, y quant s'esclafit está fét llavò diuen: «Mirau qui heu havia de creure!

Quant tenim es cap xapat mos posám sa cervellera; y cridám *Crèdo* quant es malalt ja es mòrt; y Deu mos guard d'un ja está fét. Antes, antes, va dí En Cañòt.

¿Vejau, qu' han de dí els forastés quant sabrán aquestes còses!

Mallorca, si ses autoridats volian, podría essè una bassa d'òli; y los sería molt fácil à totes; si mirassen lluný, es podè evitá que succehissen aquestes escándols.

Molts volen essè Batles no més que per figurá y per vanagloria, altres per lográ els séus fins y efectes, y son ben redepòchs els que se prengan sa molèstia d'esserhó per fé aná es séu districte dret còm un fús y lliquero còm un pèrn de rifa.

Per axò sentim à dí à lo milló aquesta casta d'atrocitats.

PEP D' AUBEÑA.

LES CINCH LLAGUES DE CRISTO.

*Jò vos contempl, Jesús mèu,
En una creu enclavat,
Royant grans rius de salut
De les mans, pèus y costat.*

*Vòstro amor à Vos me atrèu,
Puis per mí, desamparat,
De martiris consumat
Jò vos contempl, Jesús mèu.*

¡Ay! qui es l' hòmò tan ingrát
Que no' us obri lo còr séu.
¡Quant vos contempla, Deu méu!!
En una creu enclavat.

El dimòni heu venut;
Els mals del mon heu llevat;
Y à s' hòmò lo heu curat
Royant grans rius de salut.

¡Mira, pecador ingrát!!
Tú, que la maldat propagues
Mirèt aqueixes cinch llagues
De les mans, pèus y costat.

PREGARIA.

¡Víctima pura d' amor,
Ja que tant vos ha costat
No' l deixèu abandonat
A n' el pòbre pecador!!

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Varies vegades mos hem queixat de que ses lleys y bandos y ordres de ses autoritats eran lletra mòrta; y d' aquesta còsa en tenim pròves à cada moment.

Son pòchs els dies que mos n' anám à fóra-porta que no sentiguem tròns d' escopeta, y pareix també, segons contan altres, que cada diumenge hey ha cassadós de Toledo qu' agafan aucells pròp de ses portes de Ciutat mateixa.

Axò succeyeix sovint, sovint; y encara may hem sentit à dí qu' hajan castigat à cap cassadó per contraventó de ses lleys de cassa, una vòlta *tantum*.

*
**

Se fa present à qui heu deu havè de sèbre que diumenge passat un protestant va aná à predicá dins es caserío de la Soledat. No sabèm si deu essè es mateix qu' escampava fa poch temps sa mala llavó per dins Sant Llatze nòu.

Convendria qu' aviat se fés s' Iglesia que se tracta de fé dins aquell caserío, perqu' à n' aquells vecins no los faltás s' ausili espiritual qu' han menesté.

*
**

Amb aquestes brusques la còsa pinta de lo milló p' els pagesos; però p' els ciutadans qu' han de passá per Plassa y p' es carré de Sant Miquèl, maldement duga es vestit nòu, ja son figures d' altre sostre.

*
**

S' altre dí cercava un papé sellat d' una pesseta y no' n trobava à cap Estanch de Ciutat. Ja hey estám ben mal servits amb aquesta part.

¡Si ell fos còsa que la regalassen que succehiria!

*
**

Ses atlòtes que van á costura ténen

una criada que los acompanya, lo qual està molt ben fèt; però resulta que per peresa, quant arriban, sa criada s' atura à n' es cantó d' es carré, esperant veurerlè entrá dins sa costura. Fins aquí no hey ha rès que dí; però ara vé sa segona part, perque succeheix que derrera sa porta de s' entrada hey ha moltes vegades qualche *pollo* que sa criada no pòt veure desde es cantó, y còm la tròba tota sòla, aprofita aquell moment per donarli una carteta, dirli una parauleta dolça... ó agredolça... y ja m' enteneu... sense que son pare ni sa mare en sápigán rès. Per lo mateix, *tu-tut, tu-tut*, y alèrta mosques.

*
**

Fa devés un mes que mos varen contá un cas rigurosament històrich que per lo que pòt interessá à ses señores el feym públich.

Dues criades estavan conversant y una digué à s' altre:

—Escolta fulana: ¿y que guañes cada mes?

—Jò, fiyeta, guañy dotze pessetes; però, (y t' ho dich amb confiança), sa Plassa me trèu dos reals cada dí.

¡Señores y caps de casa: Preniu llum de na Pintora!!

LO PASTORET.

Quant se pòn l' astre del día
Surt l' ignocent pastoret
Amb lo séu fabiolet
Botant sempre d' alegría.

Derrera xòts y cabrides
Tòca lo dols instrument,
Alegrant à ne qui' l sent
Amb melodíes sentides.

Y quant l' auba vòl sortí
Qu' els aucellets la saludan
Els sòns del bòsch tots se mudan
Y el pastó s' en va à dormí.

¡Quina vida tan felís
Qu' es la vida de pastó!
No sé per quina rahó
Jò de fermí gens en frís.

M.

COVERBOS.

Hey havia un homo molt xistós que sempre deya que tenia cent duros per deixá à n' els séus amichs. Un *agarrante* comensá à ferli la *pia*, y quant va veure qu' eran algun tant amichs, li digué:

—Sempre he sentit dí que tú tens cent duros per deixá à n' els amichs.

—Y es veritat.

—Ydò, hauries de fé favó de deixar-losmè.

—¡Ah! axò si que no.

—¿Y per què?

—Per una rahó molt senzilla; perque si los te deixava, ja no los tendria, y jò sempre los vuy tení còm he dit, y diré.
¡Daulí es dit vès si mossega!

*
**

Aquesta va per aquelles blanáules que van à recordá es mal dòl de cad' altri; no per compatirló; sinó, per fer-nè *alulèya*.

Una dòna molt discrèta y pacient tengué sa desgracia de casarsè amb un homo que tenia es vici d' emborratsarsè. Ella, heu prenía amb paciència y calma; y may se queixava.

Un día quant estavan en reunió de sèt ó vuyt veynades, una d' elles que tenia s' homo un pòch tocat de l' unglá, girantsè à sa dòna des borratxo, digué:

—Mala desgracia tens, fiyeta; jò' t compatesch!

—¡Cá!! (digué aquella) no hey ha de què. Bé es veritat qu' es méu homo heu; però sempre dú ses ungles tayades, de manera que may rapa; ni per broma.

Aquella confreresa prengué candela; y fonch tant gròssa que li basta per tota la vida.

Axí els ensabonan.

*
**

A una tertulia d' una casa qu' hey anava molta gent, hey anaren à captá un vespre, dues señores, per una societat de Beneficència.

Hey havia un señó molt avaro que va fé es sacrifici, per compromís, de tirá un duro dins sa bassina d' una de ses señores.

Còm s' altre no heu repará, s' hi va arrambá demanantli si volia da qualche còsa, y éll qu' encara estava enfadat d' havè hagut de dá un duro li sortí furiós:

—¿Que no ha vist, vostè, còm he dat un duro ja?

—Dispens; heu crech encara que no heu haja vist.

—Y jò, encara que heu he vist, no heu puch arribá à creure; (contestá es señó de la casa.)

*
**

Ara que parlám d' avaros:

Un d' ells se volia penjá una vegada, però no heu arribá à fé perque trobá sa còrda qu' havia de comprá un poquet cara.

*
**

—¿Però, homo, y à n' es cinquanta aès penses à casartè?

—Ara estich à s' edat crítica per axò.

—¿Y que te propòses?

—Rès; jò no som pretenciós; lo que surti.

CORRESPONDENCIA.

Son Glòsca 11 Febré de 1884.

Señó Directó de L' IGNORANCIA: Salut.

Ignorantíssim señó: per allò de que 'vuy en dia ja saben més els òus que ses gallines, y que els atlòts d' ara darían bròu amb una cuyereta als véys d' en temps primé, es, qu' aquesta població citada, ha prèns en devant amb un tròt més que regulá, un projecte, que si arriba à son térme, serà una verdadera maravèlla. Amb aquest motiu, han replegat ja amb sos séus vocals y consonants (que tots son hòmos de cap gròs y front ampla y cabeyes bregats) una junta; y diumenge passat, tengueren sa primera sessió. Es fí que se propòsan, es escusat el que jò vos ho diga; vos ho dirá es sermó que va pronunciá el señó President, qu' es un hòmo .. ¡¡que vos tench à dí!! un sach de sabiduría. Basta dirvós, que fá de *conserge* à un Cassino es diumenges; y es díes fanés, fá de pareyé. Diu axí:

«Il-lustrats amichs y companys méus: Es fí que mos hem proposat al compòndre aquesta Societat, no es altre, que fé cadascú de nòltros en quant estiga de sa séua part, tot lo possible perque 'l mon se compònga; y sa lley natural de s' *equilibri* reiní còm à señora y soberana universal. (Un cabré pegá un siulo.) Fòra rès de política ni de partits; causa avuy en dia de malestá y de panxons de maldeventre. Mires més sublím y aspiracions més nòbles corren à n' aquest moment per dins sa méua clòsca. (Un pareyé dormía amb uns roncos que 'l sentían de defòra.) Sa regeneració de sa familia, per mèdi de matrimònis ben contrèts per persones que per llaurá dret no hajan de menesté llongues, ni lliga-morros. (Un esparté doná un *fuera* de lo més fòrt.) Però, ¿còm conseguirèm axò? ¿Quant veurèm realisats es nòltros projectes? Escoltaumè: (silènci profund:) bé sabeu qu' els hòns matrimònis son es planté de hònes families; y els matrimònis esgarrats son còm un camp mal cultivat que no produex més que espines; que pican al mateix amo del camp: (Una dòna que tenía s' hòmo toxarrut, pegá un *bèl*, que va essè farest.) Per fersè uns hòns matrimònis es precis qu' els contrayents sían persones que guarden y tengan uniformitat, (una *polla*, casada amb un veyardo, va fé un baday més llarch qu' un diné de fil;) de lo contrari, tench per mí, que tot lo demés es inútil y sens profit.

Comensèm, nòltros, desde aquest petit llogaret, à doná ecsemple à ses grans capitals; no es ménos digne d' estima una preciosa flò per essè cohida dins una rota, qu' aquella qu' es cuy dins un gran y hermós jardí. (Es bravos se succehían tan sovint y tan fòrt, que 'l President y oradó, tot amb un pich, tengué que pegá quatre ó cinch tòchs demunt sa taula amb una camella que li servía de campanilla; y se restablí-s' ordre.) Tal vegada no tenen elles es mèdis que tenim nòltros per arribá y dú à cap aqueixa empresa. Vòltros, tal vegada, no heu reflexionat may els mèdis oportuns que tenim amb ses nòltres mans, per posá ses còses à n' es séu natural y vertadé equilibri. (Dues *jamonas* les agafá una tossina espantosa.) Aquí, nòltros, porèm uniformá la còsa, si no mos deixám mossegá per sa peresa. Tenim aquí families, que si guiades per un vertadé patriotisme, é inspirades per una adnegació nòble y generosa, anteposassen es séu bé personal à un hòn pervení de la patria, sa regeneració social seria un fét positiu. (Una dòna que tenía sèt fives fadrines badava uns uys còm uns salés.) ¿No tenim aquí,

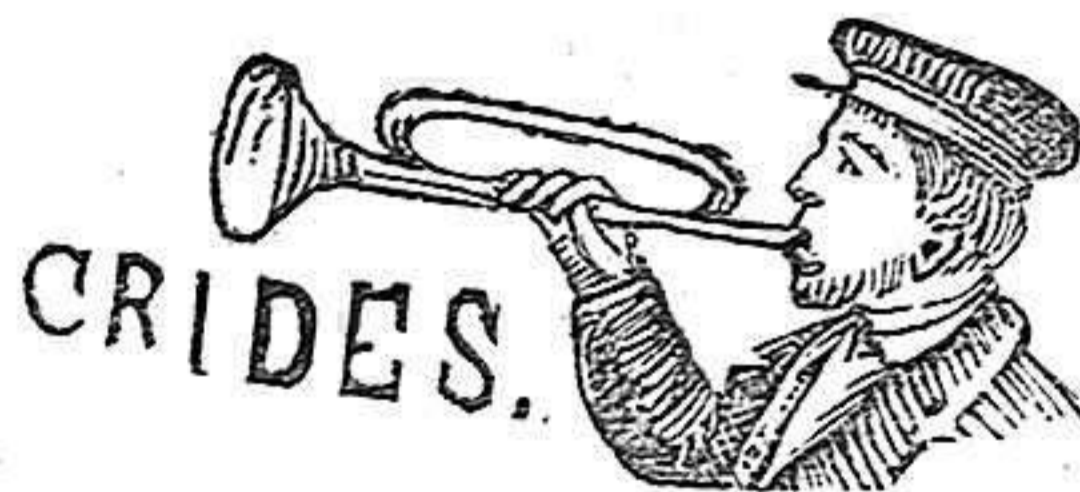
à n' aquest poblet, families de tota classe? ¿No tenim can Rostit, can Mòll, can Llargo, y can Curt; can Véy, y can Jovete; can Clá, y can Espés; can Bò, y can Mal; can Palat, y can Ser-rut; can Rebut, y can Mòya; can Fret y can Suau? (*Palmateo* general, mansbelletes y riayes en gran; es cans que lladravan; es gorá y tot, prengué part amb aquest *Faust* fent de *Mefistòfeles*..... y..... després de quinze ó setze tòchs de camella qu' es President pegá en tota l' ànima demunt sa taula, s' ordre fòrch restablí.) Ydò, còm deya, procurá à que s' entrelassin en matrimòni aquestes families oposades respectivament; y son fruyt, serà lo més hò; lo més equilibrat d' aquest mon. ¿Qui es que no veu que, des primé matrimòni sortiran persones de hòn temple; del segon, de hònes talles; del tersé, d' una hòna edat; del quart, de hòn past; del quint, de hòn gèni; del sisé, de hòn pèl; del seté, ben regulades; y des derré, de hòna compleció? (Dos pastós que sèyan à un banch, digueren un *fuera* tant fòrt, qu' axordava.)

Lo que vos diré, señó Directó, qu' es sermó no s' acabá; perque algunes persones se sentiren còm à aludides y botxornades, y..... *Aquí fué Troya*, no s' hi entenían, uns aplaudían, altres censuravan, y es President quant va veure que sa camella que li servía de campanilla, ja no restablía s' ordre, la tirá rabiós; y de rebotida, ferí es porqué à un garró. Aquest se girá quantre es President y amb sos crits d' un y de s' altre, s' armá una trifulga y un bordell de trenta mil dimònis; y fòrch precis, que l' amo de la casa, usant es séus drets, se vestís d' uniforme patriarcal, (axò es: calsons amples, capell de ròda de carro y sabates amb civella,) y posat demunt sa taula ahont sèyen ses faves, doná per terminada aquella sessió; al principi tant hòna y à la fí tant borrascosa. Advertint que per sa primera, s' avisaría à domicili.

Jò, señó Directó, (per quant es Secretari tenía mal de caixal) feya de Secretari interino; y per tant, perdon ses moltes faltes que pòt tení aquesta correspondència; tenga en conta que fòrch escrita à unes hòres que s' arròs anava à grumeyons; y que trobava qu' es bescuyt se acostava pròp de jò ferm.

En tot lo demés que succehesca procuraré tenirló al corrent. Ara, man, y dispouga de son amich

MESTRE GRINOS.

Tothòm y tota persona que vulga comprá devocionaris, gròssos ó petits, baratos ó cas, antichs ó modèrns, amb moltes fuyes ó amb pòques, senzills ó de lujo, de manestrada ó de señora, amb estampes ó sense, que vaja á sa botiga d' els HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER, Cadena de Cort, número 11, ahont n' hi ha un gròs surtit desde ménos d' un real à mes de deu ó vint duros.

Se fá present à n' es publich qu' els pòchs **Calendaris de l' Ignorancia** que quedan, se donarán amb un 25 p^{es} de rebaixa

Per lo mateix ja podeu corre à can Rotgé, à sa Cadena de Cort, n.º 11.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ja'm passat mitja Corema.*
SEMBLANSES.—1. *En que té sa pélla p' es manech.*
2. *En qu' es-torba.*
3. *En qu' es-baña.*
4. *En que trabayan es guix.*
TRIANGUL.....—*Troncoso-Troncos-Tronco-Trono-Tron-Trò-Tr-T.*
XARADA.....—*Ca-rre-gat.*
CAVILACIÓ.....—*Negre.*
FUGA.....—*Auceya de molts llop la se menja.*
ENDEVINAYA.—*S' aygordent.*

GEROGLIFICH.

**Roña FA KI Ròsa
PPPPA**

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla La Sèu à un señó?
2. ¿Y una joveneta à L' IGNORANCIA?
3. ¿Y un que vé de viatge à n' es diari?
4. ¿Y una taverna à una llimona?

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, títol qu' es donava à n' els lladres; sa 2.ª; lo que diuen els pagesos à una còsa que se fá pública; sa 3.ª; una paraula castellana; sa 4.ª; lo que se diu à una partida d' hòmos afiliats; sa 5.ª; un carrech públich molt antich; sa 6.ª; una desaprovaçió; sa 7.ª; una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA

Punt de sòlfa es sa *primera*
O animalet enfadós;
Una planta es es méu *dos*
Molt senzilla y falaguera;
Dirás sa *primera* y *tercera*
A tot lo de sanch real;
Y es méu *tot* en general
Es una lley verdadera.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

CAVILACIÓ.

DAR ARTES

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

n. b.r.g.nt. br.d.v.
y h.. t.r.n.v. .. d.sf.
p.r t.n. f.y.n. q.. f.
q..nt s' .st.m.t h y .n.v.

ENDEVINAYA.

Tench sa punta de diament
Y cercant aferrá bé
Lo que 'l mon té més jaugé
Sempre al Cèl estich mirant.

ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si sòm vús.)

29 MARS DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.